

тога приступи реализацији цртежа. Камење и цигле су материјал за то. Исто тако су и ћелије нашег тела само материјал, али још увек нису наше тело. Дакле, браћо и сестре, претпоставимо да храм није завршен, или пак да је био саграђен, али да је временом почео да се руши. Но, тај храм ће ипак бити обновљен. Шта мислите какав ће бити кад буде обновљен? Да ли ће бити полуразрушен или пак недовршен? Нараво да ће бити обновљен по оном цртежу архитекте.

Бог због нечега допустио. И они ће васкрснути с прелепим телом.

Дакле, не каже се узалуд у једном старом спису да васкрсење из мртвих није само пролеће нашег духа, него и пролеће нашег тела.

Браћо и сестре, смрт за хришћанина у неку руку има два лица. Једно од њих је заиста страшно, а то је оно мучење пред смрт, пролазак кроз митарства, гледање наших грехова, тих наших ужасних гнојних рана, и паклена провалија испод наших

Родитељи са расуђивањем треба да помогну деци да од најранијег детињства приђу Христу и да од малена живе у духовним сладостима. Када пођу у школу треба полако да их науче да читају понеку духовну књигу и да им помогну да живе духовно. Онда ће бити анђели и кроз молитву ће имати велику смелост пред Богом. Таква деца су у духовном смислу главе породице. Житија светитеља много помажу малој деци у духовном животу. Ја сам још као мали узимао нека житија која су у оно време постојала и одлазио у шуму: изучавао сам их и молио се. Лебдео сам од радости. Од десете до шеснаесте године, када је почео грчко-италијански рат, безбрижно сам живео духовним животом. Дечије радости су чисте: урезају се човеку у душу и много му значе када одрасте. Ако деца живе духовним животом, проживеће весело овај живот, а у оном ће се вечно радовати поред Христа.

преподобни Пајсије Светогорац

Свети Оци пишу да ћемо и ми исто тако васкрснути, и то у узрасту од тридесет и три године, односно у цвету душевне и телесне снаге.

Други ће, можда, рећи: “Шта ће бити са онима који су на овај свет дошли као богаљи? Да ли ће такви бити и у вечном животу?” Наравно да неће! И они имају свој идеални план, а то што су се као богаљи родили само је некаква физичка случајност коју је

ногу. Али друго, оно светло и лепо лице смрти јесте васкрсење јер је смрт тада само сан. Човек заспи и пробуди се у другом свету, у другом животу. То је судбина оних који су држали заповести Божије и чији је живот био подвиг у име Христово. За њих је смрт одмор од напора и права утеха. За њих ће смрт, тај почетак вечног живота, бити живот прави и истински!

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Лк. 7, 11 - 16, зач. 30; Лк. 6, 17 - 23, зач. 24.

2Кор. 11, 31 - 12, 9, зач. 194; 2Кор. 4, 6 - 15, зач. 176.

*света мученица Харитина, свети Дионоисије Александријски
света мученица мамехта, преп. Евдоким Ватопедски*

архимандрит Рафаил (Карелин)

СМРТ

(на 20. недељу по Духовима)

Уиме Оца и Сина и Светога Духа!

Браћо и сестре, у данашњем Јеванђељу говори се о васкрсавању сина наинске удовице (види, Лк. 7, 11-16). Кад видимо смрт или кад о њој размишљамо, осећамо да се дотичемо велике тајне. Чему је у ствари сличан земаљски живот? Он личи на огромну и широку реку. Док стојимо на обали, видимо њене струје које непрекидно теку, разбијају се о камење, као каква жива бића, видимо како се њени таласи дижу, затим спуштају и негде нестају. Исто тако генерација за генерацијом ходи путевима ове земље. Оне су никле из бездана непотјања и одлазе у гробну таму, у земљу тајне.

Нико од древних мудраца није могао да одгонетне тајну смрти. Наш земаљски живот сличан је зраку сунца који за тренутак заблиста, а онда се угаси, или цвету чијим се бојама данас тако радују наше очи, а које се већ

сутра претвара у прах. Овај живот сличан је облацима који промичу небом. Понекад облаци имају облик неког дивног замка, али ветар их разара па постају слични комадићима поцепане одеће или се пак претварају у маглу. Наш живот је сличан и мехурићу од сапуннице који на сунцу заблиста у свим дугиним бојама, али чим се дотакне земље, истог тренутка се претвара у обичну мокру мрљу. Такав је наш живот уколико нема бесмртности. Уколико нема бесмртности и уколико гроб све изједначава, зашто онда људи да се боре са страстима и да чине добра дела ако ће бити исто и грешнику и светитељу? Уколико леже један поред другог пас и лав и уколико се све оно што нам се у овом животу чини тако лепим након смрти претвара у смради и распаљивост, чему онда подвиг?

Једном индијском цару су рекли да ће му син бити аскета и да ће се одрећи царства и овога света. Цар је свог сина окружио је сваком врстом раскоши и бо-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

гатства и удаљио све оно што би га могло подсећати на патње. Кад је принц порастао, одлучио је једног дана да одјаше из дворца и погледа своје царство. У близи-

разгледао своје царство. Тада је видео како на носилима носе неког потпуно непокретног човека па је наредио да га пробуде. Одговорили су му: “Тај човек је

У Исусу Христу обитава сва пунота Божанства телесно (Кол.2,9). Она обитава и у Животворним Тајнама Тела и Крви Његове. У малом човечанском телу [смешта се] сва пунота бескрајног, несместивог Божанства. И у малом Агнецу, или хлебу, у свакој и најмањој честици његовој, смешта се сва Божанствена пунота. Слава свемогућству и доброты твојој, Господе!

свети праведни Јован Кронштатски

ни градске капије видео је човека који је лежао на земљи и тресао се у грозници. Принц је упитао чланове своје свите: “Шта је то?” Одговорили су му да тог човека мучи болест. Принц је упитао да ли и он може да се разболи и одговорили су му: “Болест улази и у просјачке страћаре и у царске дворе.”

Принц је био у недоумици. Након извесног времена поново је изјахао са свитом. Догодило се да је тада видео човека у дубокој старости, седог, избораног лица и погрбљеног. Ослањао се на штап и с муком је вукао ноге. Принц је упитао: “Какво је то биће?” Одговорили су му да је то човек који има осамдесет година. Тада је принц упитао: “Да ли ћу и ја бити такав кад будем имао осамдесет година?” Рекли су му да ће бити уколико до тад не умре. Принц их је питао шта је смрт, а они су му одговорили: “Ти то сад не можеш схватити. Потребно је да видиш смрт!” Принц се још тужнији вратио у свој дворца.

Након извесног времена и по трећи пут је изјахао да би

мртав и немогуће га је пробудити. Он не види, не чује и ништа не осећа.” Принц је упитао: “А шта ће с њим урадити?” Одговорили су му да ће га покопати у земљу. Принц је тада упитао шта ће се догодити после тога. Одговорили су му: “Било би ти боље да не видиш шта ће касније бити. До њега ће допузити на хиљаде црви, као кад непријатељ опколи град. Они ће се зарити у његово тело и јешће га све дотле док од њега не остане само прах.” Принц је упитао: “Да ли ћу и ја умрети?” Одговорили су му: “Да, и ти ћеш умрети!” Тада је рекао: “А могу ли се откупити од смрти? И сами знате колико злата и драгоцености имам!” Тада су му одговорили: “Смрт не узима злато, него људе!” Принц је упитао: “Да ли се може сакрити од смрти? Знате и сами колико тврђава и замкова има мој отац!” Одговорили су му: “Смрт пролази кроз зидове, па чак и кроз оне који су попут стена. Она отвара врата тврђава и подрума!” Принц је тада рекао: “Замолићу је да ме се не дотиче.” Одговорили су му: “Смрт је неумољива, она узима

дете са мајчиних груди, раздваја младожењу од невесте и равнодушно посматра како дечица пужу поред одра своје мајке. Смрт нема срца!” Тада је принц рекао: “Онда то значи да ја нисам цар, него да овде царује смрт и да сам ја само њен несрећни роб и талац!” Након тога вратио се у дворца, а нешто касније тајно је отишао у пустињу и постао аскета.

Браћо и сестре, у данашњем Јеванђељу говори се о васкрсавању сина наинске удовице (види, Лк. 7, 11-16). То васкрсавање сина праслика је свеопштег васкрсења из мртвих. Јеванђељско учење је светлост наде која је обасјала мрачни бездан смрти. Али управо учење Цркве о нашем телесном васкрсавању изазива многе недоумице па чак и подсмех неверујућих људи. Једном је неки древни философ упитао једног хришћанина: “Претпоставимо да се човек утопио и да су га рибе појеле. Касније су рибари упецали рибе и оне су тако доспеле на сто. Те рибе су појели неки други људи. Тако испада да ће у дан васкрсења настати спор око тога коме припада тело, да ли ономе ко се утопио, или ономе ко је рибу појео?!”

Незнабошци нису схватили шта је тело. Они су појам тела бркали с појмом “људског меса”. Али тело је нешто сасвим друго. Оно се састоји од мноштва елементарних честица које се непрекидно обнављају. Тако једне ћелије одумиру, а друге се рађају. Наше тело је слично реци. Вода у реци се стално мења, али река остаје једна те иста. Исто то се

догађа са човековим телом. У човековој души се налази одређени “план” по којем се одвија цео развој тог тела, и то од тренутка рођења па све до смрти. При васкрсењу мртвих телесно ће у ствари васкрснути тај план који се налазио у души. Истина, неки ће рећи: “Душа је бесмртна и зашто је онда потребно да тело васкрсне?”

Као прво, човек није само душа. Човекову личност чини душа сједињена с телом. Осим тога, наше тело због грехопада само овде на земљи се бори против наше душе, док ће тамо тело имати друга својства. Оно ће тамо бити млађа сестра духа. Осим тога, браћо и сестре, ми овде на земљи волимо своје ближње и зато на оном свету треба да их видимо онаквима каквима су били на земљи. У противном ће доћи до расцепа у нашој љубави, до расцепа између земаљске и небеске Цркве. Господ се обукао у тело човека због нашег искупљења и кроз Христову личност људско тело је узнето на нама незамисливу висину и великом славом прослављено.

Неко ће можда, рећи: “Неки људи умиру као деца, други као старци, а трећи још док су у мајчиној утроби и док тело њихово још увек није у потпуности формирано. Значи ли то да ће они васкрснути онакви какви су и умрли? У том случају најбоље је умрети у младости!” Браћо и сестре, управо то желим да вам објасним. Претпоставимо да архитекта гради храм. Он пре свега мора да направи план, односно цртеж тог храма и да тек након